

vendig Følge af, hvad Udvalget har fremhævet. Jeg skal endnu bemærke, at der ikke er Grund til at rette nogen Bepreidelse imod Kjøbenhavn's Magistrat, og dette er heller ikke Udvalgets Tanke; det vilde jo være ganske besynderligt, om ikke Magistraten benyttede den store Ret, som Kjøbenhavn's Commune har faaet ved Planen af 1799, og saalænge Ordningen er, som den nu er, i Genhold til den nævnte Plan, er det ganske vist en factisk Nødvendighed, at der kun kan være nogle faa Børn fra Provindserne, hvem Stiftelsen kan komme tilgode. Jeg skal endnu med det Samme erklære, at det, at Udvalget har taget fat paa denne Sag, allerede har baaeret nogle gode Frugter, thi jeg seer i de Beskjendtgjørelser, der ere indrykkede i Bladene i disse Dage om de paa Dypforstringshuset ledigværende Pladser, udtrykkelig fremhævet, at Afdgangen staaer aaben baade for Indenbyes og Udenbyes, hvilket, som bemærket i Betænkningen, ikke hidtil er skeet. — Med Hensyn til Helsingørs Gavn skal jeg minde om, at Regjeringsforslaget jo ikke gaaer ud paa at anstille Undersøgelser i Almindelighed, men gaaer ud paa at tilveiebringe fuldstændige Planer og detaillerede Overslag i Genhold til den foreløbige Plan, og da vi nu ansee denne for uheldig og uskiftet til at føre til det, der tilfigtes, er det, at vi ikke have villet bevilge flere Penge til at faae den udført. — Af de Indvendinger, der ere fremkomne mod Forslaget under Nummer 56, er der efter min Mening kun een, som har nogen Betydning, nemlig den, at det skulde være unødvendigt at nedsette en saadan Commission, da Ministeren jo selv havde sine Sagkyndige at henholde sig til. Herom skal jeg bemærke, at har Ministeren end Sagkyndige i forskjellige Retninger til sin Raadighed, er dette dog ganske sikkert ikke Tilfældet, naar der er Spørgsmaal om at udgrandske, hvor Skoen trykker i Kjøbstæderne. Vil man have dette stillet frem i en Commissionsbetænkning, maa man gaae til Rigsdagen eller til Byerne selv, thi i Ministeriet er der ikke et Menneske, som kjender dertil.

Tilbage staaer endnu Stamstutteriet, og det vil vistnok findes naturligt, at jeg ikke

indlader mig videre paa denne Sags Realitet, paa Stutteriets Betydning for Hesteavlen, men holder mig til de andre, mere formelle Indvendinger, der ere komne frem. Den ærede Indenrigsminister har ikke stillet sig paa et Standpunkt, der svarer til det Mindretalsforslag, som forelaa ifjor, men derimod har han, saavelsom det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (Scavenius), med stor Styrke beviist til, at § 8 i Loven af 23de Januar 1862 jo dog vedbliver at gjelde, selv om vi nægte Bevillingen, og at der saaledes ikke vilde være nogen Bemyndigelse for Ministeren til at nedlægge Stutteriet, men at han tværtimod ved den nævnte Lov var forpligtet til at vedligeholde det. Det er nu klart nok, at hvis Ministeren ønsker en udtrykkelig Bemyndigelse til at nedlægge Stutteriet, vil, som et æret Medlem har udtrykt sig idag, Intet være lettere end at faae den, og jeg vil tilføie, at der behøves ikke engang nogen særlig Lov. Der er ikke det Mindste tveien for at gi ve en saadan udtrykkelig Bemyndigelse ved en Anmærkning paa Finantsloven; men jeg troer forøvrigt ikke, at den behøves, thi det er vistnok saa, som jeg igaar sagde, at Rægtelsen af disse 10,000 Rbd. factisk maa være det Samme som en Nedlæggelse af Stutteriet. Forslaget gaaer ikke ligefrem ud paa at røre ved denne § 8 — den lade vi staae —, men hvad jeg meget stærkt maa udhæve paa Fleertallets Vegne, er, at her er Tale om en Bevillings sag, hvis Afgjørelse efter sin Natur hører hjemme paa Finantsloven. Det, jeg navnlig for Fremtidens Skyld meget stærkt maa betone som Udvalgets Fleertals Standpunkt, er, at ved, hvad der er passeret, er Sagen kommen til at foreligge saaledes, at det er netop ved Finantsloven, at Afgjørelsen skal skee, og at, fordi § 8 bestemmer, at der indtil videre skal være et Stutteri paa Frederiksborg, derfor har Rigsdagen ikke nogen Forpligtelse til at bevilge de 10,000 Rbd., men at vi ere berettigede til ved en Votering under Finantslovens Behandling at nægte dette Beløb, selv om vi derved bevirke en Nedlæggelse af Stutteriet. Saaledes er det Standpunkt, Fleertallet staaer paa. Naar vi nu see hen til de Forhandlinger, som foregik i 1867,